

1969, twee provinciaaltjes naar een wereldstad

Albert en Tonnie Engbers waren in de jaren '60 van de vorige eeuw verwoede motorfanaten. Tonnie vertrok uit Steenderen in 1967 naar Zelhem. Albert vertrok in 1971 vanuit Steenderen naar Zelhem. Tonnie had op z'n nieuwe adres een mooie hobbyruimte beschikbaar. Voorheen werden daar klompen geproduceerd. Hij begon daar als hobbyist aan motorfietsen te sleutelen wat later zou uitgroeien naar wat nu Motoport Zelhem is. Hieronder een verslag van een reis per auto naar Londen in 1969, om daar -goedkoper dan op het Europees vasteland- motoronderdelen in te kopen. Engeland werd pas in 1973 lid van de EEG.

Door Albert Engbers, Zelhem

Het moest toch maar een keer gebeuren. De prijzen die betaald moesten worden om een wisselstroom dynamo opnieuw te laten wikkelen waren niet kinderachtig. De verhalen dat de onderdelen in Engeland stukken goedkoper waren dan hier klonk een handelsman als muziek in de oren. Je schakelde natuurlijk de tussenhandel uit. Dus gingen we naar Londen, het Mekka van de Engelse motorfiets, met naar wij aannamen op bijna elke hoek van de straat een winkel met de fel begeerde onderdelen.

Samen vertrokken we met de Mercedes 190D naar Londen. Er was al wel een plan bedacht om de onderdelen op een zo voordelig mogelijke manier over te brengen. In het voorspatbord van de Mercedes was geweldig veel loze ruimte die bereikbaar was via een op- (dus ook afschroefbare) plaat. We waren ook op zoek naar banden voor de oldtimer van dokter Diephuis. Dit waren speciale hielbanden, volgens kenners alleen beschikbaar in Engeland. Wij hadden het plan bedacht om een paar losse onderdelen in de kofferruimte te leggen en de rest in een plastic zak in die loze ruimte weg te stoppen. De onderdelen in de kofferbak waren volgens ons niet de moeite om ze aan te geven en zouden (dachten we) wel meegegeven worden zonder invoerrechten. Dat bestond toen nog, want de EU was nog geen feit voor Engeland. Dus op naar Oostende vanwaar de boot vertrok naar Engeland. Dat was ± 350 km.

De boot op en varen

Dat schoot niet echt op, maar het kon ook niet anders. De tocht duurde 4 uur. Op de boot kon je slapen op een brik op een lager gelegen dek. Tonnie sliep volgens mij meteen wat niet zo verwonderlijk was want beiden hadden we al een werkdag achter de rug. We hadden zo gedacht, eerst een dag werken, dan met de nachtboot naar Engeland en dan weer met de nachtboot terug naar Oostende en naar huis. Dat was dan de zaterdag om thuis weer aan de slag te kunnen want de onderdelen moesten weer verkocht worden. Ik meen nog te weten dat reikhalzend naar onze terugkomst werd uitgekeken naar de meegebrachte onderdelen waar klanten op wachtten. Ik kon de slaap maar niet vatten. Een monotoon gedreun van de boot hinderde eerder dan dat het slaapverwekkend was. Maar goed, je lag toch tenminste.

*“Iets aan te geven sir?”
No natuurlijk en konden we
op weg naar Londen.*

's Morgens, ontaard vroeg voor ons doen, een uur of 6-7, konden we van de boot af. Na de normale verwickelingen van paspoort en: “iets aan te geven sir?” No natuurlijk en konden we op weg naar Londen. Volgens ons aan de verkeerde kant van de weg, maar het leek ons daar toch een stuk veiliger om links te rijden.

Vol goede moed naar Londen. We zouden daar mooi in de morgen aankomen om gelijk onze slag te kunnen slaan. Dat hebben we geweten. Onderweg op de autoweg van Canterbury naar Londen stonden hier en daar auto's op de vluchtstrook stil. We dachten eerst dat die daar sliepen of iets dergelijks, maar al gauw bleek dat hier en daar onderdelen op de vluchtstrook lagen en niet de minste. Dat daar moest een versnellingsbak wezen. Jeetje, gaat dat hier zo. Repareren langs de weg. Kennelijk wel.

Door naar Londen

Het werd steeds drukker en drukker totdat het zo druk werd dat we ook stil stonden. Met horten en stoten konden we dan toch de binnenstad bereiken. Wat houden we aan? Waar moeten we wezen. Dit was niet van tevoren gepland omdat we geen van beiden de weg wisten. We hadden zo gedacht, we parkeren de auto op een parkeerplaats en gaan dan aan de wandel. De overvloedige winkeltjes lagen toch aan onze voeten? Parkeerplaats gezocht, naar we dachten in het centrum ongeveer en de auto achtergelaten. In de metro verder naar het centrum, want op de kaart van de metro bleek het centrum nog wel een uur met auto. Dus eerst met de metro en dan op stap. Al een half uur gelopen en nog niks. Zou het dan toch niet waar wezen? Het begon natuurlijk nog te regenen ook. Na een paar mensen gevraagd te hebben of hier in de buurt ook motorfietsonderdelen te koop waren bleef de hoop nul. Dit was overi-

gens onze eerste conversatie tegen een echte Engelsman zo maar op straat.

Ik gaf aan om een plattegrond te kopen van Londen die ik hier en daar in de metro had gezien. Nee, niks daar van. Dat kost geld, dus tegen het principe van eerst geld verdienen om goedkope onderdelen te kopen en dan pas te investeren. Maar het leek mij wel handig, want we zouden nooit meer de plek terug vinden waar we eventueel spullen hadden gekocht. Uiteindelijk gebeurde het dan toch. In het boekje Londen van A-Z hebben we onze positie bepaald en zijn verder gelopen. De regen werd minder en zie, daar toch een winkel met onderdelen. Ik zeg winkel maar het was een winkeltje. Een woonkamer aan de straat vol met onderdelen zo te zien. Naar wat geredeneer stopte plotseling een Morris Minor bestelauto naast ons op de stoep. Misschien kent u ze nog. Dat was net zo iets als we onderweg naar Londen hadden gezien langs de autoweg met de onderdelen op een rijtje.

Morris Minor Bestel

Er stapte iemand uit en we kwamen in gesprek over wat we hier zochten en wat we wilden. Ik ben Dave zei hij. Kom maar mee naar binnen hier hebben ze wel het een en ander wat je zoekt want ik ben ook op zoek naar onderdelen. Hij vertelde dat hij Dave Treleaven heette en aan zijspancross deed in Europa. Ondanks het weer ging toen echt de zon op. Hij nodigde ons uit om met hem mee te rijden want hij moest nog verschillende zaakjes af. Wauw!

Eenmaal binnen in de winkel bleek het niet een winkel maar een geweldig magazijn waar onderdelen van een bepaald merk in voldoende mate aanwezig waren. Tjonge, daar moest vroeger wel een hele grote tuin achter gelegen hebben. Maar nu niet meer.

In de Morris, met z'n drieën op de voorbank en echt, dat ging. Toen was er nog geen grammetje te veel op en met wat vouwwerk en ingehouden adem, wat we sowieso al deden want volgens ons was ie aan het crossen. De werkelijke reden was dat ook hij slechts een dag had uitgetrokken voor zijn inkopen. Van de een naar de ander. Geweldige magazijnen vol met onderdelen. En ik maar schrijven in het boekje van A-Z. Adressen noteren en later aangeven op de plattegrond. Dit was handel, hadden we al gauw door. Dat zouden we vaker moeten doen.

Dave bracht ons naar de auto (Engelsen zijn nette mensen) waar we de onderdelen overgeladen hebben en we vertrokken naar de boot want het werd tijd om de nachtboot weer te halen. Bijna ging het mis in onze haast. Dankzij het boekje van A-Z reden we overal binnendoor en bij het verlaten van de stad reden we door een klein steegje welke op een grote weg uitkwam. Even snel naar links gekeken en toen naar rechts. Oeps. Kadoenk, kadoenk, kadoenk, krgssss, bok, bok. Daar stond ie dan. En dat was maar goed ook. Wij stonden ook wel, maar met de neus op de grote weg. Waren we bijna het motorblok kwijt. Een trailer met oplegger remde zo hard dat ie een beetje scheef stond. O, O. Als die eruit komt overleef ik het niet. Gelukkig kwam hij er niet uit, maar schudde wel een paar keer met het hoofd en reed toen maar door. Hij dacht misschien, natuurlijk weer buitenlanders die allemaal aan de andere kant van de weg rijden. Ja ja. Ik wist het wel, eerst naar rechts en dan naar links kijken.

De terugweg

Op de terugweg hebben we op een parkeerplaats de onderdelen verstopt in het spatbord en een paar delen op de achterbank gelegd die apart op een rekening stonden. Door een plas met water gereden en op naar de boot. Weer hetzelfde ritueel. Op de brik en niet slapen. Maar nu vanwege de storm die ons vergezelde. Opgestaan en naar

boven. Even gekeken naar de ziekenboeg op de toiletten; weg wezen hier. Dit was niet te doen die stank. We gingen op het dek buiten staan op het midden van het schip. Lekker met de rug tegen de schoorsteen die een aangename temperatuur had. Hier zijn de bewegingen van het schip het minst. Het voorschip ging echt wel tien meter op en neer.

De boot voer eerst recht over naar Calais en toen langs de kust naar boven naar Oostende. Daar aangekomen bij de Belgische douane zeiden we dat we wat aan moesten geven. Hij keek en zei ja, dat denk ik wel. Hij dacht ik bepaal wel een prijs, maar we lieten de rekening zien waar we de onderdelen op hadden laten zetten. Hij aan het rekenen. De storm joeg de wind met windkracht 8 onder de luifels door en de slagregen maakte het dat hij zich niet goed kon concentreren denk ik. Na enige tijd kregen we een gebaar met de hand wat wij verstonden als "opdonderen." Nou dat was precies wat we wilden. Zodoende ging het ras op weg naar huis. De missie was geslaagd, maar ik ben me ervan bewust dat het ook anders had kunnen gaan. Er volgden nog een aantal missies, maar met het boekje van London A-Z een peulenschil vergeleken met de eerste.

Verkeerde brandstof

Op één van de latere reizen tankten we per ongeluk diesel in de VW bus. Omdat repareren aan de kant van de weg blijkbaar vrij gewoon was, schoven we de bus aan de kant, en hevelden de diesel met vier km-tellerkabels zonder binnenwerk die we in Londen hadden gekocht, uit de tank. Inderdaad, zo op de parkeerstrook, dat kon toen nog. Met een vaatje reservebenzine (dat we ook altijd bij ons hadden) kregen we de bus na een tijdje doorstarten weer aan de praat.

Gelukkig hadden we de foto nog. ■

Pech op de vluchtstrook.